

UDRUGA HRVATSKIH DRAGOVOLJACA DOMOVINSKOG RATA P E Š Č E N I C A - Z A G R E B

Ivanićgradska 66, 10000 Zagreb

Žiro račun: 2340009-1100186181

mob: 091/ 5830 452, fax: 01/ 2450 414

REPUBLIKA HRVATSKA (1)	
GRAD ZAGREB	
251-01 GRADSKA SLUŽBA GRADSKO SKUPŠTINE	
Primljeno: 22-04-2014	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.
015-08/14-01/B	
Uredbeni broj	Pril. Vrij.
361-14-1	

Republika Hrvatska

Grad Zagreb

Skupština Grada Zagreba

Odbor za imenovanje, naselja, ulica i trgova

Zagreb, 08.04.2014

Zahtjev za imenovanje ulice Branko Perica

UHDDR Peščenica Zagreb na svojoj 4 sjednici donijela je odluku za podnošenje zahtjeva za imenovanje ulice koja spaja Ivekovićevu i Lovinčićevu ulicu na području MS Ferenščica . Gradska četvrtak Peščenica-Žitnjak“ a isti spoj nema naziv te predlažemo da se imenuje:

ULICA BRANKO PERICA

Koji je bio stanovnik Ferenščice sa stanom u Breška 18, Zagreb (ulica više ne postoji)

Imenovanjem Ulica Branko Perica osim postavljanja table s Imenom ne iziskuje nikakve druge troškove. U istoj Ulici (spoju) ne nalazi se niti jedan stambeni objekt pa stanovnici ne moraju ići u trošak promjene adresa i vađenja novih dokumenata.

Priložena dokumentacija

a) Kratki opis tko je bio Branko Perica

Osnovnu školu završio je u Zagrebu, Srednju u Zagrebu i upisao Filozofskog Fakultet, suradnik u biografiji Croatica.

Zašto imenovati njegovim imenom Ulicu

Zato jer je bio pravi čovjek, poštenu Hrvat, hrabri utamničnik , koji je patio zajedno s ostalim sužnjim uvažnim hrvatskim intelektualcima , profesorima i doktorima, inženjerima i magistrima, a nije se slabije držao od njih. Nije bježao od patnje za domovinu. Tako je postao primjer svim drugim našim mladim ljudima

Branko Perica je jedan od onih rijetkih suvremenih pjesnika u svjetskoj književnosti, koji je pisao zatvorsku poeziju.

Udruga Hrvatskih Dragovoljaca Domovinskog Rata Peščenica-Zagreb očekuje povoljno rješenje za imenovanje Ulice Branko Perica

Smatramo da je kao častan građanin domoljub i intelektualac zaslužio da na djelu Grada Zagreba gdje je živio (Ferenščica) imenuje jedna Ulica sa njegovim imenom i prezimenom .

Zahvaljujemo

Za UHDDR Peščenica-Zagreb

Prilog: Tko je Bio Branko Perica

Arhiv. UHDDR Peščenica Zgb

TKO JE BIO NAŠ FERENŠČAN BRANKO PERICA

PETNAEST DO DVA...

O BRANKU PERICI, HRVATSKOM BORCU I ROBIJAŠU

Branko Perica rođen je 22. siječnja 1950. godine u Kruševu u Bukovici, selu koje se nalazi nedaleko Obrovca ispod Velebita, a na obali Karinskog mora.

Tek što se je rodio, iste 1950. g., njegovi roditelji Petar i Marija odsele u Slavoniju, u selo Drenovce kraj Vinkovaca. U Slavoniji mu se rode sestra Nevenka i Anka. Godine 1962. cijela obitelj preseli iz Slavonije u Zagreb, tako da je Branko osnovnu školu dijelom išao u Drenovcima, a dijelom u Zagrebu. Nakon završene osnovne škole upisao se u tekstilnu školu, koju je i završio, ali kako nije imao interesa za tu struku, nego za književnost, želio je studirati, pa se 1970. godine upisao na Filozofski fakultet u Zagrebu, na kojem je studirao komparativnu književnost i češki jezik.

Obitelj Petra Perice nije zapustila ni svoj zavičaj, stari kraj u junačkoj Bukovici. Zadržali su svoj posjed u Kruševu i tamo često odlazili, a pogotovo otkada su izgradili vikendicu na obali Karinskog mora, na zemljištu jedne od svojih starih njiva, u predjelu zvani Vozarica.

Tako je bilo i godine 1971. Cijela je obitelj bila u Kruševu, a na blagdan Gospe od Anđela, koji se slavi svake godine 2. kolovoza, pošli su mještani sela Kruševa i Pidrage i drugih hrvatskih sela u Bukovici na hodočašće u Karin, gdje se nalazi prastara crkva i franjevački samostan. Tako se to činilo stoljećima. S ostalima pošli su i Branko Perica i sestra mu Anka.

Karin je prastari hrvatski grad. Rimski car Konstantin Porfirogenet u svojoj poznatoj knjizi *«O upravi carstvom»* spominje oko godine 950. Karin kao sjedište jedne od jedanaest hrvatskih županija. U to doba, kao i stoljećima još, Karinom vlada jedna zasebna grana hrvatskog plemena Lapčana, koja se zove Karinjani. Taj plemeniti rod poziva se u svim dokumentima na darovnicu hrvatskog kralja Dmitra Zvonimira, u kojoj je taj kralj dodijelio Karin Lapčaninu Vonihi, koji je oženio kraljevu kćer Klaudu. A još isto predstavnika karinske grane Lapčana Martina spominje se u poznatom izvoru Tome Arhida-kona. Kasnije Karinom vlada plemeniti hrvatski rod Gusića, isto tako prastaro hrvatsko plemstvo, a onda krbavski Karlovići, ogranak plemena Gusića, zvan i prezimenom Kurjakovići, koji su dugo vladali Likom i Krbavom kao banovi i feudalci. Jedan dio Karinjana odselio se u 13. stoljeću u Zadar i ta-

mo ostao. Karinjani su se pak dijelili na nekoliko manjih ogranaka ili »hiža« pod imenom Našmanići, Buslavići, Dujmovići i drugi. Turci osvajaju Karin 1527, a napuštaju ga 1685. Na mjesto pobijenih i protjeranih Hrvata, dolazi amo tudi pravoslavni živalj, koji i do danas tu živi. U Karinu je još od 9. stoljeća postojala benediktinska opatija, kao i svuda u to vrijeme u Hrvatskoj. Na ruševinama benediktinske crkve sagrađen je 1429. godine franjevački samostan i crkva Svetoga Paškvala. Turci su to razorili, ali je svetište obnovljano 1730. godine. Katoličko pučanstvo iz okolnih sela naviklo je na blagdan Gospe od Anđela hodočastiti, i tako se to činilo svake godine kroz pet stoljeća. I nikom to nije smetalo — sve do 2. kolovoza 1971. godine...

Veliko mnoštvo došlo je u Karin pjevajući nabožne i rodoljubne pjesme. U Karinu, osim domaćeg pravoslavnog pučanstva, ima i puno takozvanih »vikendaša«, a među njima puno Srba iz Beograda i iz drugih krajeva i mjesta, većinom demobiliziranih oficira JNA. Takvih vikendica ima tu oko trista.

Većinom je to bila hrvatska zlatna mladež, koja je došla u Karin vesela i razdragana. Pjevale su se pjesme: *Vila Velebita, Ustani, bane; Marjane, Marjane i Vezak vezla mlada Hrvatica*. Najprije su počeli verbalni sukobi. Napadači su bili milicajci, bivši oficiri i civili, naoružani pendrecima, toljagama i samokresima. Vikali su: »Ne smijete to pjevati! Izazivate! Vrijedate! Provocirate!« Mladež je odgovarala, da ona nikog ne vrijeđa, da im to nitko ne može zabraniti, da oni slave svoje svece i blagdane, svoj narod i njegov duh, i da to ne može i ne smije nikoga vrijeđati. S riječi se je prešlo veoma brzo na fizički obračun. Bio je to pravi masakr. Mladići i djevojke bili su tučeni i sakaćeni na sve moguće načine. Krv je tekla na sve strane. Onesviještene su bacali u automobile i odvozili ih u zatvor u Benkovac. Glavni su bili neki Budimlija, zatim kapetan JNA Milan Bućan iz Zagreba, zatim neki Slavko Šijan, kojega su svi milicajci zvali »major«; neki Boro Adam, u uniformi poduzeća Auto-transport iz Zadra. Pri tom su svima govorili, da su ustaše, da su gamad, da će ih sve pobiti: »Udri ustašu, Ubij ustašu, Ustaške mu oči sjaju«, i tako dalje.

Od svih je najviše bio tučen i mučen *Branko Perica*. Na njega se okomio veći broj batinaša. Kako je tada nosio dugu kosu, uhvatili su ga za kosu i tako ga vukli nekoliko stotina metara, da ga onda ubace u auto. Uostalom, sve su to pisali u svojim člancima *Jozo Vrkić* »Od Nina do Karina« i *Bruno Bušić* »Pridraga traži zaštitu (Nakon pet stoljeća izostalo blagdansko slavlje u Karinu)« u »Hrvatskom tjedniku, broj 20., od 3. rujna 1971. godine. Pericu i brojne druge odveli su u zatvor u Benkovcu i tamo ih nastavili mučiti i tući. Mjesecima je još mladi Perica skrivao svoje ozljede, nije se htio ići ni kupati, jer je po cijelom tijelu bio izranjen i crn. Poveo se sud i krivci su već bili u tisku označeni, ali je pala Savka i tako je sve palo u vodu. Umjesto mučitelja, bili su osuđeni mučeni. Tako i Branko Perica, koji je dobio šest mjeseci zatvora zato — što se, navodno, opirao miliciji, iako nije, kao što nitko nije. Uopće, nitko nije pružio nikakav otpor, a da jest — što su napadači i željeli — bilo bi došlo do velikog pokolja. Pokušaja ubojstva od strane milicije bilo je dosta, ali svi su napadnuti srećom ostali živi, iako je bilo veoma teških ozljeda. Tako je spomenuti Boro Adam htio ubiti toljagom Branka Pericu, ali je netko skočio i uhvatio ga za ruku... U svojem članku Bruno Bušić na prvo je mjesto stavio Branka Pericu i najveći dio razgovora bio je s njim. Pridražani su 16. kolovoza napravili mirne demonstracije kroz Zadar noseći transparente, na kojima je pisalo »Zaštitu u svojoj domovini traži Pridraga«. Cijeli napad na Hrvate

u Karinu bio je unaprijed organiziran. Saznalo se, da je bio dogovor da se počne u petnaest do dva. Neki su mladići čuli njihove riječi o tomu.

Ali to nije bilo dosta progoniteljima. Nakon prvih uhićenih, bilo je to iza sjednice u Karadordevu, u prosincu 1971, pa u siječnju i u travnju 1972., došao je opet red i na Branka Pericu. Dana 1. srpnja 1972. uhićen je i on. Nakon istražnog postupka, osuđen je na četiri godine i 2 mjeseca strogog zatvora. Razlog? Navodno naprijateljsko udruživanje. Uza nj je bio osuđen i njegov školski drug, Ivan Miter, i Miterova djevojka, Marijana Šnjarić. Njih troje su po navodima optužnice bili i vođe i članovi ilegalne organizacije, koja se najprije zvala *Mlada Hrvatska*, a onda *Uskok*. A nije se moglo dokazati, da su počinili i jedan jedini čin, kojim bi ugrozili državu. Kada su te četiri godine i dva mjeseca ujedinili s ranijim »zločinom« u Karinu od šest mjeseci tamnice, to se je svelo na tri godine i četiri mjeseca. Toliko je i izdržao. Iz zatvora je izašao 1. studenog 1975.

Kaznu je izdržavao u zloglasnoj Staroj Gradiški. Tu se je našao sa starijim i mladim robijašima: Đurom Srnecom, Brunom Bušićem, Brunom Tandarom, Draženom Budišom, Markom Veselicom, Hrvojem Šošićem, Zlatkom Tomićem, Vladom Gotovcem, Krešom Paraćom, Blažom Bordićem, Josipom Oblakom, Draženom Tapšanijem, Branko Podrugom, Mihajlom Dončevićem, Stjepanom Sučićem, Nikolom Šulentićem, Matijom Marčinkom, Franjom Mikulićem, Brankom Slavićem, Krešimirom Mikočićem, Slavkom Jurićem, Zvonimirom Cervenkom i drugima. S njima se je sprijateljio i s njima dijelio dobro i zlo. Bio je tih i ljubezan i dobar i nenametljiv prijatelj i supatnik i suborac. Držao se je ponosno i hrabro. U zatvoru mu se opet vratila stara bolest, od koje se bio izliječio jako davno, u ranom djetinjstvu. Loši higijenski uvjeti, slaba hrana, vječna studen i vlaga Stare Gradiške, samice, pomanjkanje lijekova i liječnika, težak rad, teror — sve je to kod mnogih robijaša pogoršalo ili uništilo zdravlje. Tako je bilo i s Brankom. U Gradišci se je jako razbolio, a nisu mu htjeli dati lijekove, koje je morao uzimati; nije dobijao poštedu, kad mu je bilo slabo, osuđivan na samicu, u kojoj svakom mora zdravlje stradati, tjeran u samicu i kad se nije mogao držati od slabosti na nogama...

Bolest, razbuktana u zatvoru, nastavila se i po dolasku s robije; nije se nikako smirivala. Liječnici su kao jedini izlaz predlagali operaciju, ali se Branko nekoliko godina kolebao, ne mogavši se odlučiti na taj zahvat. Bilo mu je sve slabije i slabije. Konačno se ipak nakanio da ode na kirurški odjel Kliničke bolnice dr. Mladena Stojanovića u Vinogradskoj ulici u Zagrebu. Došao je na odjel dana 21. prosinca 1978. Prvu operaciju imao je 8. siječnja 1979. Operirao ga je dr. Bolanča. Drugi zahvat bio je 24. siječnja 1979. A već 25. siječnja je umro. Dijagnoza je bila: embolija pluća. Umro je pred svojom sestrom Nevenkom, dr. Hrvojem Šošićem i svojom sestričnom, koji su mu upravo došli u posjet.

Cijeli niz okolnosti oko njegove operacije, tretman i terapije ostao je do danas nejasan. Ne zna se točno, što se je sve tamo na tom odjelu događalo. Poznato je, naprimjer, da je jedan od liječnika, dr. Silobrčić, bio protiv operacije i da je i Branka uvjeravao, da se nikako ne podvrgne operativnom zahvatu. Šef odjela pak dr. Oberhofer je opet cijelu stvar nastojao prikazati kao nešto olako, gdje nema nikakvih problema. Branko se žalio onim najbližim, da se liječnici u njegovom slučaju ponašaju kao da savršeno ništa ne znaju. Ne zna se je li primijenjena prava terapija nakon prvog i drugog zahvata, zašto nisu poduzete pojedine mjere predostrožnosti, koje su bile nužne. Kao da i nije

bilo prave kontrole nad njime. Ne zna se do danas, je li po srijedi bilo neznane, nehat ili sabotaža. Ima puno veoma čudnih i sumnjivih indicija. Kad bi se sve razjasnilo, možda bi se neke sumnje mogle odbaciti, a neke bi možda trajno ostale. Nitko to i nije pokušao rasvijetliti. Zaključak svih je pak jednostupan: *on nije morao umrijeti*, to nije bila bolest od koje se umire; niti je to bila operacija, koja je morala tako fatalno završiti. I svi su mnijenja, da tu nešto nije bilo u redu — *ili su ga ubili, ili su ga sprčkali!* Ali ni za jedno ni za drugo nema opravdanja. Bio je rođen, da bude žrtva. Tako je bilo u Karinu, tako je bilo u Gradišci, i tako je bilo i u Vinogradskoj bolnici...

Sprovod dne 29. siječnja bio je veličanstven, uz počasti kao za nekog državnika. Počasnu stražu držali su njegovi drugovi s robije, ili kao što bi u ironiji rekao Dražen Budiša, njegovi levati iz Stare Gradiške i Lepoglave, a bilo je i drugih prijatelja i štovatelja. U jedno 5—6 smjena straže izmijenili su se: Dražen Budiša, Ivan Zvonimir Čičak, Jozo Ivičević, Hrvoje Šošić, Petar Segeđin, Zlatko Tomičić, Tvrtko Tomičić, Nikola Šulentić, Branko Slavić, Krešimir Mikolčić, Mijo Jukić i još desetak drugih stražara. Nadgrobni govor pred Mrtvačnicom držao je prof. Dražen Budiša, a nad otvorenim grobom prof. Zlatko Tomičić. Iako je vrijeme bilo neobično loše — velika studen i prolom oblaka — pri tom zadnjem ispraćaju sudjelovao je veoma veliki broj ljudi. Bio je to jedan od većih sprovođa u gradu, a među nazočnima znatan broj veoma uglednih ljudi. Došli su svi robijaši iz Stare Gradiške i Lepoglave, ne samo od one skupine koja je zatvorena 1971. i 1972., nego su bili i robijaši iz brojnih ranijih skupina iz prijašnjih godina, vjerojatno njih oko stotinu a možda i više. Bile su to takoreći sve generacije hrvatskih sužanja i narodnih boraca, unatrag dvadeset godina. Branko Perica nije bio neka znatna ličnost, nego mali nepoznati pjesnik, nesvršeni student Filozofskog fakulteta, suradnik-početnik u bibliografiji *Croatica*, a ipak su mu pripadnici njegovog naroda i grada odali počast, kakvu rijetko tko doživljuje. Zašto? Zato, jer je bio *pravi čovjek*, poštenu Hrvat, hrabri utamničnik, koji je patio zajedno s ostalim sužnjima, uvaženi hrvatskim intelektualcima, profesorima i doktorima, inženjerima i magistrima, a nije se slabije držao od njih. Nije bježao od patnje za domovinu. Tako je postao primjer svim drugim našim mladim ljudima.

Većinu svojih pjesama nije objavio, nego neznatan broj, i nije za života postao književno ime. Pokazivao je i veliki dar za znanstveni rad na području bibliografije i bio je jedan od najdarovitijih mladih suradnika Instituta za znanost o književnosti Filozofskog fakulteta u Zagrebu, pa je sastavio dva obimna sveska *«Croatica-Bibliografije»*, a s trećim je došao do polovice. Iako nepoznat, Branko Perica je jedan od onih rijetkih suvremenih pjesnika u svjetskoj književnosti, koji je pisao zatvorsku poeziju, što se može vidjeti i iz ovih nekoliko pjesama, koje donosimo u prilogu. Tu je i neobično vrijedna pjesma *«U samici»* (bila je bez naslova, urednik je dao naslov i stavio datum), gdje se opisuje samica u Staroj Gradišci: ista ona, u kojoj je bio negdje oko godinu dana prije Mirko Vidović, koji je ostavio znamen svoje nazočnosti u hrvatsko-francuskom zapisu na zatvorskoj porciji. Rijetkost kao dokument ljudske patnje i kuriozitet, koji svjedoči o ponosu ljudskog duha i u najtežim trenutcima i na najstrašnijem mjestu, a sigurno je jedno od najstrašnijih mjesta civilizirane Europe, samica u Staroj Gradišci, ona je crna sramota europske uljudbe, na popljuvanom i izvrijeđanom hrvatskom tlu...

SJECANJE

BRANKO PERICA

(25. 1. 1980. — 25. 1. 1991.)

Dvadesetpetog siječnja navršit će se jedanaest godina od smrti BRANKA PERICE, apsolutna filozofije, koji je kao politički zatvorenik proveo

tri i pol godine teške tamnice u Staroj Gradiški. I za najzdravije ljude taj je ozloglašeni zatvor bio nepodnošljiv. A za ljude krhkog zdravlja, kakv je bio Branko, izdržavanje kazne u Staroj Gradiški za sve one koji su bili s njim predstavljalo je primjer junačkog, nesalomljivog duha i upornosti. Ne samo da je izdržao sve nedaće redovnog režima, on je od onih političkih zatvorenika koji je više puta zatvaran u samice iz kojih je izlazio do kraja iscrpljenoga tijela ali nepokornoga duha.

Kako mu je bilo onemogućeno dobivanje lijekova i provođenje dijetalnog života, te je, naprotiv morao raditi najteže poslove, što je bilo za njega kobno,

njegovo se zdravlje potpuno razorilo. Nakon izlaska iz zatvora, liječio se u zagrebačkim bolnicama, te je poslije jedne operacije preminuo.

Po izlasku iz zatvora napisao je dvije knjige bibliografija hrvatske književnosti. Oni koji su ga dobro poznavali znaju da su ova djela nastala u trenucima kratkotrajnog odsustva bolova.

Na njegovu sprovodu okupilo se nekoliko tisuća građana među kojima su bili svi njegovi prijatelji iz Stare Gradiške. Bila je to tiha i dostojanstvena manifestacija postojanosti slobodarskoga duha i otpora težini. Tisuće ljudi pod kišobranima na Mirogoju opkoljenom bezbrojnim milicionarima, ujedinjeni bolom za plemenitim prijateljem.